

TALÁLKOZÁS A REMÉNNYEL

*Elszabadult költői képek, nem kelletek,
levetem most a verset, kiugrott álomfejtő a köpönyeget,
csillagot, napot, holdat, üstökösköt eldobálok,
a festett álarcot is — viseljük vörös lángok.*

*Hajamat rövidre nyírják, fésűvel, borotvával,
megállok kint az utcán, ahogy a gazban álltam,
művészet nélkül egykor, igazi varázslatban,
érezd a csontom, idő, az út most reng alattam.*

*Vagyok az, amit érzek, az erő a tudásom,
volt és lesz a világ, s van az én látomásom,
tévedésnek valódi, álomnak délelőtti,
ezt kell a születésem léghajójára kötni.*

*Ha a tartós magányban megveszni mégse kellett,
örömmel csalni sem kell, színezve új szerelmet,
most csak a teljesség kell, ha kevés is elég volt,
fejemre vihart hozzá, v(illáma)-vesztett égbolt.*

*A megújult csalásban tudnék már fütyörészni,
ha élni nem tudtam is, megtanulhattam élni.
Menedéket kerestem — és jött a bizonyosság:
szavaim hallatszanak, a jövőt ostromolják.*

ÁTKOZOTT KEZEM

*Átkozott kezem a papírt,
a ceruzát, a tollat, a krétát, az írógépet,
a vésőt, a reszelőt, a kést és a kalapácsot
hányszor dédelgeti,
az anyagot ezekkel hányszor alakítja,
termékenyíti,
de hozzád ügyetlen volt,
belőled az örömök legszebb csecsemőjét
máig sem halászta ki a varázslattal —
kezem, átkozott kezem
ezért boldogtalan.*

*Ha mégis emlékeznél rá,
boldog lenne.*

*Ha egyszer gondolatban ...
Boldog lenne,*

*mert az én átkozott kezem
okos és tanulékony,
hálás és bizakodó —*

*szívem fáradhatatlan iparosa
és tétovaságom vigyorgó szemtanúja.*

A LÁNYOK TÁNCA

*Aludni készült a várgesztesi hegy,
bozontja közt füstölt a lélegzete,
sűrűjében megült az őszi harmat,
földjén erjedezett az érett avar.*

*A vállas oldalakon, tisztásokon
élesen benyilazott a sárga fény,
Kármin bogyóival a papsipka-fa
magára lelt, harmattól gyémántosan.*

*De ékeskedése könnyelmű volt,
a kés alá, és aztán táncolni ment,
kinyitva jobban vérpiros gyümölcsét,
hullajtva sárba gyöngykoszorúját.*

*Lendülve jobbra kettőt, balra kettőt,
ugorva hátra, szökdécselve előre,
engedelmeskedve a kilenc lányok
kacagásának, füttyszavának...*

*Levonult a hegyről a papsipka-fa,
lányok kezében csingilingi ág.
Lementek a lányok a görbe lejtőn,
a Vértes elcsöndesült, a fény kialudt.*

ORSOVAI EMIL

SZENTENDRE

*Avakumovics Avakum. Szótlán mesélt a szerb templom.
Tetők tetőkön, sikátor. Lányok magas folyóparton.*

*Egy helyt azt mondtad: érdekes, olyan mint Velence;
Ablakon vasrácsok. Vízszag. Görög kancsó. Nem tudtam, szeretsz-e?*

*Épült 1711-ben. Vivát! Vajon ki álmodta meg?
Körülnéztem a hűvös időben. Hol az egykori tömeg?*

*Nézd, nézd, e házban élt Ferenczy Károly.
Én nem a tábláról olvastam nevét: a szádról.*

*Aztán még orgonák, barack- és cseresznyevirág.
Fal mögött hallgattak a magnólia-fák.*

*Piros, fehér, lila, opálszínű ház-ékszerek
homlokáról pergett, hámlott az emlékezet.*

*Egy ismeretlen ismerős harangozott, fém-mélyű hang
búsult: én itt, te ott. És jött az országút, futott, rohant.*